

Simon, de melaatse

... en Jezus, de vriend die vol mededogen is

Was er maar een manier om te ontsnappen aan die geur. Die benauwende, misselijkmakende stank van verrotting. Simon zat op de rand van een hoekige rots en hij keek uit over de leprakolonie. Hoe was hij hier in vredesnaam terechtgekomen? Weggejaagd uit de gemeenschap, zelfs verstoten door de mensen van wie hij hield? Doodverklaard door de hele wereld?

Wilt U alstublieft voor wat wind zorgen, God? Zodat de stank me niet langer verstikt? Hij keek omhoog en probeerde door de dreigende wolkenmassa te turen. Bent U daar? Ziet U me?

Laat ook maar. Simon deed zijn ogen dicht. De melaatsen waren erg op zichzelf. Hier in de kolonie ging iedereen op zijn eigen manier om met zijn leed. Het gemis van familie, de hunkering naar kameraadschap. Hij was te ontmoedigd om de andere melaatsen om zich heen op te merken. En daarom was Simon alleen. Ooit was hij een van de bekendste mannen van Jeruzalem geweest en nu had hij niemand om van te houden, om mee te praten, om voor te zorgen. Zijn familie had hem verlaten. Hij had geen vrienden.

Niemand gaf nog om Simon. Helemaal niemand.

Verdriet overspoelde hem en hij keek aandachtig naar zijn handen. Zijn vingers waren veranderd in stompjes – niet dat hij ze voelde. De huidvraat nam de pijn weg, overal, behalve op de plaats die er het meest toe deed: in zijn hart. De pijn van de eenzaamheid en de wanhoop werden met de dag ondraaglijker.

Zijn blik dwaalde over zijn armen. Elke centimeter van zijn lichaam bestond uit open wonden en gezwellen. Zijn voeten deden nog nauwelijks dienst en zijn ademhaling ging moeizaam. Hij had ervoor gebeden dat de dood niet lang meer op zich zou laten wachten. Hij moest eruitzien als een monster, onherkenbaar als mens. Hij knarsetandde. *Ik kan dit niet aan, Heer. Waarom hebt U me dit aangedaan?*

Hij opende zijn mond om adem te halen. Soms kon hij de stank uit de weg gaan als hij lucht naar binnen zoog via zijn geopende lippen – voor een poosje althans. Dat was het enige van huidvraat dat hem nooit was verteld. Hoe zijn wegterende vlees zou ruiken.

In de verte klonk onweer, er naderde een storm. Simon slaakte een verdrietige zucht. Nee, dat klopte niet. Hij werd al geteisterd door een storm sinds de dag dat de zweren hem voor het eerst waren opgevallen. Hij had geen moment meer kunnen ontsnappen aan die storm. Simon had maar weinig angst voor de bliksem die op het punt stond om zich een weg te banen door het wolkendek boven hem. Als God wilde dat hij hier, op deze rots, dodelijk werd getroffen door de bliksem: het zij zo. Als er maar een eind kwam aan deze beproeving.

In gedachten ging hij, zoals hij elk uur had gedaan sinds hij was weggestuurd, terug in de tijd, terug naar het leven zoals dat hiervoor was geweest. Toen hij nog gezond was en de uren van de dag als vanzelfsprekend had beschouwd. Toen hij werd

omringd door zijn vrouw Anna en hun twee jonge dochters. Hij sloot zijn ogen en kon hun stemmen horen, hun lach. De meisjes waren elf en twaalf, goed in koken en naaien, en ze stonden op het punt om echte vrouwen te worden. Destijds hadden ze onmetelijk veel van Simon gehouden.

De pijn in zijn hart was erger dan zijn wegterende vlees.

Anna had niet weg willen gaan. De meisjes hadden gehuild en hun moeder gesmeekt om een andere mogelijkheid te bedenken, iets waardoor het gezin bij elkaar kon blijven. Maar dat liet de ziekte niet toe. Toen Simon naar de leprakolonie was begeleid, rouwde het gezin – net als de gezinnen van andere melaatsen – om het gemis alsof hij was overleden.

Voor hen was hij dood en ze werden aangespoord om door te gaan. Om een nieuw leven te zoeken zonder hem.

Simon vroeg zich af hoe het met hen ging. Waren ze inderdaad doorgegaan? Zou Anna hem na verloop van tijd vergeten? Hij zag hun gezichten weer voor zich, voelde opnieuw zijn vrouw in zijn armen. *Anna, ik hou nog steeds van je. Dat zal altijd zo blijven. Zeg tegen de meiden dat ik hen mis.*

Simon had er nog altijd geen idee van hoe hij de huidvraat had opgelopen. Voorheen had niemand een beter leven geleid dan hij. Hij was tenslotte farizeeër. De belangrijkste van alle Joods religieuze leiders. Iemand die ermee belast was om alle wetten en regels door te geven aan de volgende generatie. En uiteraard kon een farizeeër anderen alleen maar alles over de wetten leren als hij zich er zelf strikt aan hield.

Simon had alles gedaan zoals het hoorde. Hij waste zichzelf voor elke maaltijd, soms nog vaker. Hij hield de sabbat in ere, vastte geregeld en droeg de beste gewaden. Hij deed alles wat in zijn vermogen lag om het recht te handhaven en wees anderen die dat niet deden daar voortdurend op.

Hij kon zich nog die keer herinneren dat drie mannen tijdens de sabbat lepels bij zich hadden die te zwaar waren – wat in strijd was met de wet. Simon had hun opgedragen de lepels aan de kant van de weg achter te laten. Een andere keer had hij een vrouw in het openbaar een uitbrander gegeven omdat ze op de sabbat bezig was eten te zoeken voor haar kinderen. Dat mocht op alle andere dagen, maar niet op de sabbat.

Simon overpeinsde zijn gedrag. Ja, hij had alles perfect gedaan. Absoluut. In zijn tijd als farizeeër had hij nooit met tollenaars of zondaars gegeten. Het enige wat Simon wilde, was een leven leiden waarmee hij God behaagde. En het woord *farizeeër* was eigenlijk synoniem voor puurheid, of niet soms?

En toch was op een ochtend, een jaar geleden, alles veranderd. Hij zou het nooit vergeten. Met zijn voeten had hij op de stevige, aangename ondergrond van zijn huis gestaan, hij had het brood geroken dat in het aangrenzende vertrek werd gebakken, de stemmen van Anna en de meisjes gehoord. En hij had iets branderigs gevoeld op zijn arm. Iets wat maar weinig pijn deed. Alsof hij door iets werd gebeten of geknepen. Of als een flintertje gloeiend hout uit het vuur dat op zijn arm was beland.

Hij herinnerde zich nog dat hij was geschrokken toen hij naar de binnenkant van zijn onderarm had gekeken en de open wond voor het eerst had gezien. Smal, rond en rood en het voelde warm aan. En vervolgens een tweede plek – vlak bij zijn elleboog, groter dan de eerste.

Geen moment had hij gedacht dat hij huidvraat had. Hij moest die nacht door iets zijn gebeten – een spin of een vreemdsoortig insect. Of misschien had hij te dicht tegen het vuur aan gelegen en waren dit de brandwonden die daarvan het bewijs waren. In elk geval had hij die dag zijn dikkere

gewaad gedragen, dat met de kwastjes en langere mouwen die een stukje over zijn handen hingen. Hij was farizeeër. Het mocht niet zo zijn dat de mensen zich afvroegen wat er met zijn huid was gebeurd.

Vooraf niet omdat er onlangs in Jeruzalem melaatsheid was uitgebroken.

Simon wist wat de symptomen waren, uiteraard. Met zijn collega's vormde hij een groep van leiders die melaatsen uit de tempel verjoegen, de stad uit. Zij stonden aan het hoofd, maakten de dienst uit en daarom herkende Simon – beter dan de andere inwoners – de symptomen. Hij wist precies waar hij op moest letten.

Natuurlijk kon hij geen huidvraat hebben.

Maar voor alle zekerheid sprak Simon een gebed uit. *Heer, wat het ook is, wilt U het laten verdwijnen? Huidvraat is iets voor de onreinen, dus ik weet dat ik niet aan die vreselijke ziekte lijd. Maar wat het ook is, laat het alstublieft verdwijnen.* Hij herhaalde dat gebed die dag nog een paar keer en was er volledig van overtuigd dat zijn arm de volgende ochtend genezen zou zijn. In plaats daarvan waren er, vlak bij de al bestaande zweren, nog drie ontstaan. Open plekken, die in het midden vocht afscheidden. Dat was niet het enige, want er waren ook plekken op zijn andere arm. En twee op zijn been. Ze voelden allemaal branderig aan. Alsof iemand het lemmet van een mes tegen zijn huid hield en erover kraste. Alsof iemand bij hem de hele dag door bezig was te krassen, te wroeten en te trekken.

Simon begon twee keer zo vaak te bidden, smeekte God om de plekken weg te halen. Hij had geen huidvraat. Maar toch, als anderen die zweren zagen, dan zouden ze misschien in de war raken en kon hij zomaar worden aangezien voor een melaatse. Wat ondenkbaar was, omdat melaatsen verstotenen waren,

mensen die gezondigd hadden tegen God en nu hun verdiende straf kregen. Hij was geen zondaar en hij was geen melaatse. Die gedachten hadden Simon destijds de troost geboden om de tijd door te komen.

Vanaf het begin had hij afstand bewaard tegenover Anna. Hij ging later naar bed dan zij en begon de dag vroeger. Hij zou het niet kunnen verdragen dat zij de zweren zag en zich afvroeg wat er mis was. Maar in de dagen en weken die volgden, ging Simons huid steeds verder achteruit. Er kwamen meer plekken en vervolgens verscheen er over zijn hele lichaam een dun, wit laagje. En uiteindelijk merkte Simon op een ochtend bij het wakker worden dat zijn baard wit was geworden.

Het soort wit dat een overduidelijk teken van huidvraat was.

‘Simon?’ Anna had hem bij het bed aangetroffen, waar hij zijn armen en benen inspecteerde. ‘Wat is er met jou gebeurd?’

‘Het heeft niets te betekenen.’ Hij pakte zijn mantel en trok hem aan. ‘Brandwonden, waarschijnlijk. Of ik ben gebeten. We moeten goed vegen om van die spinnen af te komen.’

‘Maar je baard...’ Ze ging wat dichterbij hem staan. ‘Simon, die is zo wit als sneeuw. In één nacht tijd. Het lijkt wel...’ Haar ogen waren wijd opengesperd, haar ademhaling ging sneller dan eerst. Ze had er nog nooit zo bang uitgezien.

‘Anna... het is niet wat het lijkt.’ Hij stak haar zijn hand toe, maar wellicht zonder er bij na te denken zette ze een stap naar achteren.

Zijn eigen vrouw. Alsof ze alleen al van de aanblik walgde.

Simon had de neiging om zich achter een muur te verstoppen of om Anna te vragen het vertrek te verlaten. Hij wilde een eind maken aan deze nachtmerrie zodat hij gezond en wel wakker kon worden met Anna aan zijn zijde en weer verder kon gaan met zijn zorgvuldig uitgestippelde leven.

Maar hij kon niets aan de situatie veranderen.

Simon sliep die nacht op de grond en naderhand had hij de symptomen op geen enkele manier meer kunnen verbergen. De volgende dag moest hij zijn plichten in de tempel weer vervullen. Terwijl hij langs de groepen religieuze leiders liep, voelde hij hun starende blikken, hoorde hij hun bezorgde gefluister. Een farizeeër kreeg geen huidvraat, tenzij...

Simon kon hun gedachten bijna lezen, de dingen die hun door het hoofd schoten. Wat had Simon uitgehaald? Waarom was hij van een door-en-door goede farizeeër veranderd in deze... deze aangetaste man? Simon deed zijn best om te negeren dat ze voor hem terugdeinsden. Hij liep rechtstreeks naar de machthebbers van de tempel.

‘Kunnen we praten?’ Hij gebaarde naar een achterkamer. ‘Een beetje afgezonderd. Alsjeblieft.’

Jairus en de andere machthebbers, de leiders van de tempel, leken van hun stuk gebracht. Ze waren Simons beste vrienden, maar nu namen ze hem van top tot teen op en ze stapten langzaam achteruit, bleven op afstand. Het was duidelijk dat ze de zweren op Simons gezicht zagen, de witheid van zijn baard. Met grote aarzeling gingen ze met Simon naar een afgezonderd vertrek achter in de tempel.

Eenmaal binnen sloeg Jairus zijn armen over elkaar. ‘Simon. Je bent ziek.’

‘Ja.’ Simon boog zijn hoofd iets. ‘Het is... een infectie. Ik moet zijn gebeten door iets of...’ Hij aarzelde. Wat moest hij tegen hen zeggen? Ze kenden de symptomen net zo goed als hij. Maar toch had hij nooit geloofd dat het huidvraat kon zijn. Niet bij hem. ‘Het spijt me. Misschien heeft het onkruid op het land irritatie veroorzaakt. En het kan zijn dat ik te dicht bij het vuur heb gestaan. Ook is het mogelijk dat ik...’

‘Simon.’ Jäirus stak zijn hand op. ‘Doe je mantel eens uit.’

Simon was al bang geweest dat ze dat zouden vragen. Het kwam door zijn baard. Voordat zijn baard wit was geworden, had hij de wonden waarmee zijn armen en benen bezaaid waren, kunnen verbergen. Maar nu...

Hij had gehuiverd bij het idee om te doen wat Jäirus hem vroeg. Maar hij had geen keus. Langzaam trok Simon zijn mantel uit en kleedde hij zich tot op zijn ondergewaad uit. Terwijl hij dat deed, zetten de leiders een stap naar achteren. Een van hen hapte hoorbaar naar adem. ‘Simon... je hebt huidvraat.’

‘Nee!’ Simon schudde zijn hoofd. ‘Ik heb niets verkeerd gedaan. Ik heb me... heb me aan alle geboden van de wet gehouden.’ Er kwam een wanhopig gekreun over zijn lippen, vanuit het diepst van zijn ziel. ‘Ik ben farizeeër. Het is onmogelijk dat ik onrein ben!’

En daarom hadden de leiders van de tempel snel ruggespraak gehouden. Ze waren het erover eens dat ze nog nooit een religieus leider met huidvraat hadden gezien. ‘Misschien ben je overgevoelig voor iets.’ Een van de leiders knikte. ‘Dat zouden we althans het liefst aannemen.’

Jäirus en de anderen bedachten een plan, iets wat ze vaak deden met leden van de tempel die naar hen werden gebracht met symptomen van huidvraat. Ze stuurden Simon voor twee weken naar huis. ‘Je gezin moet naar familieleden toe. Je moet in je eentje zijn en mag je huis onder geen beding verlaten.’ Een van de leiders leek wat meer begaan. ‘Natuurlijk zullen je wonden in die tijd genezen. Dan kan je gezin zich weer bij je voegen en kun je je taken in de tempel weer oppakken.’

Simon regelde het zo dat zijn vrouw en dochters bij haar

broer konden verblijven, die op een halve dag lopen woonde. Anna had voor haar vertrek vanaf een afstandje met hem gepraat. 'Je zult beter worden, Simon. Ik zal me in een gebed tot God richten. Het komt allemaal goed.' Ze zag er bang en verdrietig uit. Alsof ze haar eigen woorden geen seconde geloofde.

De meisjes hadden gehuild, ze wilden naar hem toe en hem omhelzen. Maar Anna hield dat tegen. 'Later, meisjes. Als je vader weer beter is.'

En vervolgens waren ze vertrokken.

Simon was er rotsvast van overtuigd geweest dat die twee weken voldoende zouden zijn. Zijn huid zou genezen en die weerzinwekkende, onbestaanbare gedachten aan huidvraat zouden met de wonden verdwijnen

Hij was ervan overtuigd. Maar hij had het bij het verkeerde eind.

De storm naderde; donkere, dreigende wolken kwamen Simons kant op. Hij ademde door zijn mond, misselijk van zijn eigen stank. De herinnering aan die begintijd toen alles misging, speelde elke dag door zijn hoofd. Soms elk uur. Even verderop werd de lucht doorkliefd door een bliksemschicht die zich in de grond boorde. Simon bewoog niet. Als de bliksem geen eind aan zijn leven zou maken dan zou de storm in ieder geval voor verlichting zorgen: de frisse lucht zou kalmerend zijn voor zijn longen, omdat hij verder alleen de stank van verrotting inademde.

Hij deed zijn ogen dicht en gaf zich weer over aan het verleden.

Die twee weken waren de vreselijkste tijd van zijn leven geweest. Hij bad elke dag en werd elke ochtend wakker in de

verwachting dat hij genezen zou zijn. Maar de zweren verdwenen niet. Ze werden groter en dieper. Met elke zonsopgang waren het er meer. Na een week in quarantaine te zijn geweest, stapte Simon uit bed; hij nam twee passen en viel, lag languit op de lemen vloer. Hij voelde zijn voeten niet en terwijl hij omlaag keek, zag hij de ziekmakende werkelijkheid. Zijn tenen begonnen wit te worden. Ze waren aan het afsterven, vlak voor zijn neus.

En dat kon maar één ding betekenen.

In de dagen die volgden, bad hij onafgebroken. Elk uur. Wat had hij fout gedaan? Waarom kwelde God hem met zoiets vreselijks? Hij toonde berouw voor dingen waarvan hij niet wist of hij ze had gedaan en smeekte God om hem de gedachten te vergeven die hij misschien ooit had gehad. Het kon niet anders of hij moest ongehoorzaam zijn geweest aan God of Hem hebben teleurgesteld. Wat hij ook had gedaan, hij had er spijt van. Hij zou de rest van zijn leven berouw tonen als God hem maar genas.

Maar zijn gezondheid verslechterde met de dag.

De zweren jeukten en tintelden. Hij voelde zijn vingers en tenen niet meer. En er was nog iets. Op zijn armen en benen waren gezwellen verschenen en ook op zijn gezicht en romp. Knobbels ter grootte van een flinke olijf duwden tegen zijn gebarsten, etterende huid. Door de gezwellen begon zijn hele lichaam te kloppen. Alsof zelfs zijn botten aan het verrotten waren.

Simon merkte die week nog iets. Zijn bed was gaan stinken. Elke ochtend was het bedekt met grote witte vlekken, afkomstig van zijn huid die wegteerde. Het was ook te zien op de vloer van het huis. Hij werd een melaatse, een monster. Een verstotene. En hij kon er niets aan veranderen. Kon het

vernietigende proces op geen enkele manier tegenhouden.

Na die twee weken alleen brak de ochtend aan waarop hij verslag moest uitbrengen aan de leiders van de tempel. Simon had zich nog nooit zo wanhopig gevoeld. Hij was al vroeg wakker en liet zich op zijn pijnlijke knieën zakken. Alles deed pijn – zijn gewrichten, zijn armen en benen, elke centimeter van zijn huid.

‘Heer, hier ben ik! Hebt U me in de steek gelaten?’ Zijn gebed weergalmdde door het lege huis. ‘Ik heb me aan Uw regels gehouden, aan Uw inzichten. Waarom hebt U me niet genezen?’

En opeens – voor het eerst sinds hij over zijn ziekte was gaan bidden – merkte hij een zachte fluistering op. Een fluistering die hem omringde.

Zoon, dit is gebeurd om Mijn grootheid duidelijk te maken aan de inwoners van Jeruzalem.

Simon wist nog dat hij ademloos had geluisterd. Was dat echt God die tegen hem sprak? God was het middelpunt van alle wetten, de reden waarom Simon een onberispelijk leven als farizeeër leidde. Maar God die tegen hem sprak? In deze stille kamer? Hij had zoiets nog nooit eerder meegemaakt. Hij hurkte neer tegen zijn bed, voelde zich nietig door de aanwezigheid van de stem van God.

Wat had de stem gezegd? God deed dit om Zijn grootheid duidelijk te maken? Dat was toch onmogelijk? Niemand in de onmiddellijke omgeving van Jeruzalem hield zich zo strikt aan de wet als Simon. Anderen probeerden het misschien wel, maar Simon had het op een onberispelijke manier gedaan. Hij was trots op dat feit. Hij verdiende die rol als farizeeër. Dus hoe kon Gods grootheid duidelijk worden nu hem deze weerzinwekkende ziekte was gegeven?

In het uur dat volgde, richtte hij zich luidkeels tot God, hij smeekte de Heer om niet te vergeten hoe perfect zijn dienstbaarheid was geweest, dat hij zich aan alle wetten had gehouden. De volmaakte manier waarop hij zijn werk in de tempel had gedaan. Hij smeekte Hem om niet te vergeten dat hij een farizeeër was. Maar God sprak die ochtend niet meer tot hem. Toen het tijd werd om verslag uit te brengen aan zijn religieuze leiders was het niet beter gesteld met Simon. Hij was niet genezen. Alsof God alle mooie en rechtschapen dingen was vergeten die Simon ooit had gedaan.

Hij bedekte zich die ochtend zo goed mogelijk en ging op weg naar de tempel. Lopen ging moeilijk, maar het lukte hem. Hij voelde hoe de inwoners van de stad naar hem starden als hij voorbijliep. Het maakte niet uit wat zijn mantel allemaal bedekte. Ook zijn gezicht was nu aangetast en zijn baard was witter dan eerst.

Bij het betreden van de tempel maakten de mensen ruim baan voor hem. Dit keer kon hij het woord in hun gefluister onderscheiden. *Melaats. Simon is een melaatse.* Niemand zei een woord tegen hem terwijl hij langzaam en behoedzaam naar achteren liep in de tempel. Hij dacht niet aan de pijn in zijn voeten. Onder het lopen klopte het hart hem in de keel. Hoe had dit kunnen gebeuren? Het leek eeuwen te duren voordat hij het afgezonderde vertrek bereikte waar ze elkaar zouden ontmoeten.

Jaïrus en de andere leiders wachtten op hem.

Terwijl Simon hen naderde, herinnerde hij zich tientallen gelegenheden die hij met deze mannen had meegemaakt. Gelegenheden waarbij werd gelachen en waarbij ze zich met elkaar verbonden hadden gevoeld. Maaltijden en gesprekken over de wetten. Aangename uren waarin ze studeerden en fel

discussieerden. Deze mannen waren zijn vrienden. Terwijl Simon naderde, stak Jairus zijn hand op. ‘Dichterbij hoeft niet.’

Simon bleef staan en wachtte af. De vloer onder hem voelde onvast aan en hij had moeite zijn evenwicht te bewaren. Ze begonnen stuk voor stuk zijn toestand te beoordelen. Hun afkeurende woorden liepen in elkaar over, maar dat was geen verrassing. Ze vroegen hem om zijn mantel uit te doen en daarna – nadat ze geschokt naar adem hadden gehapt – volgde hun uitspraak.

‘Wat je ook hebt gedaan, Simon, het moet wel heel ernstig zijn geweest. Je hebt huidvraat. Je lichaam vertoont alle symptomen.’

‘Dat is onmogelijk!’ Simon stak zijn handen omhoog om zijn woorden te benadrukken, maar hij wist het al. Hij liet zijn pijnlijke armen zakken en keek zijn vrienden aan. Zijn leven lag in hun handen. ‘Ik heb niets gedaan waardoor ik onrein kan zijn geworden.’

Jairus schudde zijn hoofd. ‘Wat je ook zegt, het is zinloos. Je huid is het bewijs, Simon.’ Hij zweeg even, de woorden die volgden, drukten hun stempel op het kleine vertrek. ‘Je weet wat er nu moet gebeuren. Je vrouw en dochters zullen teruggaan naar je huis voor een laatste afscheid. Je pakt wat spullen bij elkaar en vertrekt naar de leprakolonie buiten de stad. Isaak en Jozef zullen je tot de ingang daar vergezellen.’ Hij zuchtte. ‘Tenzij je door een of ander wonder geneest, mag je niet terugkomen, Simon. Het spijt me.’

‘Dit kan toch niet!’ *Isaak en Jozef?* Dat waren farizeeën, twee van Simons beste vrienden. ‘Maar ik heb niets misdaan...’

‘Zwijg!’ Jairus’ blik was hard, boos bijna. ‘Geen uitvluchten meer, Simon. Je weet wat de wet eist als het om huidvraat gaat.’ Hij wachtte even, zichtbaar walgend van Simons toe-

stand. 'Waar je ook naartoe gaat, je moet altijd je mond bedekken en "onrein" roepen. Telkens als jij langs iemand loopt of als er iemand langs jou loopt. Denk daaraan.'

Elk woord trof Simon als een mokerslag.

Eenmaal thuis trof hij Anna en zijn dochters aan, terwijl Isaak en Jozef buiten wachtten. De meisjes wilden naar hem toe rennen, maar Anna hield hen tegen. 'Wacht maar bij de deur, meisjes.' Ze begonnen te huilen, maar deden wat hun moeder hun vroeg. Anna draaide zich naar Simon toe en kwam dichterbij. Ze bleef staan terwijl er nog een flinke afstand tussen hen was. Ze had de tranen in haar ogen. 'Ik kan niet geloven dat dit gebeurt.'

'Ik ook niet.' Zijn lichaam voelde aan alsof het in brand stond. Maar die pijn viel in het niet bij het verdriet dat opvlamde in zijn hart. 'Ik zal beter worden, Anna. Echt waar.'

De tranen rolden nu over haar wangen. 'Jairus heeft ons instructies gegeven. Voor ons ben je dood, Simon.'

Dood? Simon werd overspoeld door misselijkheid. Dat hield in dat Anna als weduwe zou worden behandeld. Ze zou worden aangespoord om hem te vergeten. Alsof hij nooit was geboren. Die gedachte was onverdraaglijk. Wanhopig stak hij haar zijn handen toe, vochtig van de wonden. 'Anna... ik hou van je. Ik word beter, echt waar.'

Ze hilde nu voluit en liet haar hoofd hangen. Er viel niets meer te zeggen. Na een paar hartverscheurende ogenblikken riep ze de meisjes naar zich toe. 'Neem afscheid van je vader.'

'Nee!' Miriam, hun oudste, schudde haar hoofd. 'We mogen hem niet alleen laten! Hij heeft onze hulp nodig!'

Van buiten riep Isaak: 'Het is tijd!'

Anna sloeg haar arm om de meisjes heen. Ze zette een stap naar achteren. 'Vaarwel, Simon.'

De meisjes gilden het uit, schreeuwden dat er een andere manier moest zijn; ze waren volledig van streek door de gedachte dat dit het definitieve afscheid was. Misschien wel de laatste keer dat ze hun vader zagen. De allerlaatste keer. Simon liet zich op zijn knieën vallen toen Anna de meisjes meetrok. 'Ik hou van jullie!' riep hij. 'Ik zal altijd van jullie blijven houden!'

Nadat ze waren verdwenen, duwde Simon zijn gezicht tegen de lemen vloer. Zijn schouders schokten door de snikken die zich een uitweg zochten. 'Heer, waarom? Waarom ik?' Hij schreeuwde de woorden uit, door zijn tranen heen, snakkend naar lucht.

'Simon, kom!' Dit keer was het Jozef. Zijn oude vriend was het huis binnengekomen en hij stond nu bij de deuropening, zijn gezicht drukte één en al afkeer uit. 'We gaan.'

Simon knarsetandde. De aarde van de vloer vermengde zich met zijn plakkerige speeksel, wat het moeilijk maakte om te slikken. Hij zou niet toestaan dat dit het definitieve afscheid was. Er zou genezing volgen. Daar kon God voor zorgen, toch? En als Hij dat deed, zou Simon terugkomen en alles wat hij was kwijtgeraakt weer voor zich opeisen.

Isaak en Jozef schreeuwden opnieuw naar hem, zeiden tegen hem dat hij moest opschieten. Simon stopte kleren en wat persoonlijke spullen in een zak en verliet zijn huis. Hij keek niet achterom. Dat kon hij niet. De pijn was te groot. Elke stap die hij zette, voelde aan alsof hij door vuur liep en zijn hart bevond zich ergens achter hem. Op de vloer, op de plaats waar hij afscheid had genomen van zijn vrouw en dochters.

Terwijl ze door Jeruzalem liepen, kwamen er twee vrouwen aanlopen en Simons begeleiders keken zijn kant op en trokken hun wenkbrauwen op.